



ת"פ 6604/02/21 - מדינת ישראל נגד יצחק כהן

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 6604-02-21 מדינת ישראל נ' כהן(עציר)

בפני כב' השופט יוסי טורס , סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשם

יצחק כהן

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות שעניינן תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 3.9.20 נהג המתלונן ברכבו כשלידו ישבה אימו. הנאשם צפר למתלונן לאחר שהאחרון האט את נסיעתו, עקף את רכבו וחסם אותו. המתלונן יצא מהרכב, אז יצא גם הנאשם ובמהלך חילופי דברים בין השניים תקף הנאשם את המתלונן בכך שהכה אותו בראשו באמצעות ידו. לאחר מכן שב הנאשם לרכבו וחזר לעבר המתלונן כשהוא אוחז בבקבוק זכוכית. במעמד זה איים עליו הנאשם בהתנהגות וכן בכך שאמר לו "אם אמא שלך לא הייתה ברכב הייתי גומר אותך".

2. להשלמת התמונה יצוין כי הודאת הנאשם באה במסגרת הסדר טיעון לפיו תוקן כתב האישום והוסכם שהמאשימה תעתור לעונש מאסר בעבודות שירות בעוד שההגנה תטען באופן חופשי ותבקש להפנות את הנאשם לשירות המבחן. כן הוסכם שבמסגרת הטיעונים לעונש יוגש סרטון המתעד את האירוע והצדדים יטענו בעניין זה. אומר כבר עתה שלאחר הצגת הסדר הטיעון נידון הנאשם למאסר בפועל במסגרת תיק אחר ולאור כך ויתרה ההגנה על קבלת תסקיר. בין לבין סיים הנאשם לרצות עונש זה.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

3. ב"כ המאשימה הגיש סרטון המתעד את האירוע וטען כי מדובר בהתנהגות אלימה ובריונית שגרמה לפחד ובהלה בלבם של המתלונן ואימו. נטען כי הנאשם הסלים את מעשיו כשניגש בשנית למתלונן תוך שהוא אוחז בידו בבקבוק זכוכית ואיים עליו. ביחס לערכים המוגנים שנפגעו נטען כי מדובר בשלוות נפשו של המתלונן, כבודו ותחושת הביטחון שלו ואף סיכון משתמשי הדרך. ביחס למתחם הענישה נטען שהוא נע בין מאסר קצר שניתן לשאת בעבודות שירות ועד 14 חודשי מאסר בפועל. בהתייחס לעונש הראוי לנאשם נטען שלחובתו הרשעה בעבירת סמים בגינה ריצה



מאסר, אך יש להביא בחשבון את הודאתו וקבלת האחריות. לגופו של עניין עתרה המאשימה למאסר למשך 8 חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות, לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

4. ב"כ הנאשם טען כי מדובר באירוע "מתגלגל" שלא תוכנן מראש וכי לא נגרם כל נזק למתלונן. כן הפנה הסנגור לתיקון בכתב האישום ובפרט לעובדה שהמתלונן הוא שיצא ראשון מהרכב וטען שאלמלא נהג כך, לא היה מתפתח האירוע כפי שהתפתח. ביחס למתחם הענישה נטען כי חלקו התחתון הוא מאסר מותנה. הסנגור הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם וטען שעברו הפלילי קל ואינו כולל עבירות אלימות וכי האירוע אינו תואם את דפוסי התנהגותו. כן הושם דגש על חלוף הזמן מאז האירוע ועל ההודאה בהזדמנות הראשונה (לרבות בחקירת המשטרה) ומשכך טען הסנגור שיש למקם את עונשו של הנאשם בחלקו התחתון של מתחם הענישה ולהסתפק בענישה מותנית.

5. הנאשם בדברו האחרון הביע צער וחרטה על מעשיו וציין כי אף המתלונן יצא מרכבו וקילל אותו.

6. להשלמת התמונה אציין ששלב הטיעונים לעונש נדחה למשך תקופה וזאת בשל הודעת הממונה על עבודות השירות כי הנאשם אינו מתאים לשאת עונש בעבודות שירות לאור חוות דעת גורמי המודיעין במשטרה. ואולם, לאחר דיון במסגרת סעיף 51ב(4)(1) לחוק העונשין הסירה המשטרה את התנגדותה והוגשה חוות דעת חיובית.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש

7. המקרה שלפנינו הוא אירוע בריוניות קלאסי מהסוג שהפך לאחרונה נפוץ יותר בחברה הישראלית. על רקע חוסר שביעות רצון מאופן נהיגתו של המתלונן, עקף אותו הנאשם, חסם אותו ובהמשך התפתח אירוע אלים במהלכו תקף את המתלונן ואף איים עליו בעודו אווז בקבוק זכוכית. מדובר בדוגמה ברורה של תופעת בריונות הכביש המתבטאת לא אחת בנהיגה פרועה (שלא מיוחסת לנאשם), חוסר סובלנות לאחר ונקיטה באלימות סתמית. האירוע יכול היה להסתיים בחבלת גוף קשה ואף חלילה באבדן חיים ואין צורך בדמיון רב על מנת להגיע למסקנה זו, שכן המציאות לימדנו כך.

8. הערכים המוגנים שנפגעו במקרה זה ברורים והם שלום גופו, כבודו וביטחונם של המתלונן ואימו. האלימות בה נקט הנאשם כלפי המתלונן אינה קלה ולמרבה המזל לא הותירה בו חבלה. יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט עמית שנאמרו אמנם ביחס לשאלת המעצר, אך יפים לענייננו:

"נקעה נפשו של הציבור מהאלימות הסתמית ההולכת ומתעצמת במקומותינו. נקעה נפשו של הציבור מבריונים אלימים המטילים חתם על אזרחים תמימים שנקלעו לקרבם של אותם בריונים, שכל "גבורתם" נידפת ומתפוגגת שעה שהם מוצאים עצמם על ספסל הנאשמים בבית המשפט, אין כמו תופעת הבריונות כדי לפגוע באיכות החיים של האזרח הקטן שמוצא עצמו מפוחד שמא בשל "מבט חטוף" או

עמוד 2



מילה "מיותרת" הוא עלול ליפול קורבן להתפרצות אלימה מצד אדם שאינו מכיר כלל כך לגבי בריונות ברחוב ובמקומות ציבוריים וכך לגבי בריונות ואלימות במקומות בילוי ובמועדונים..." (בש"פ 1802/11 **נתנאל לוי נ' מדינת ישראל** (16.3.2011)).

9. אכן, אפשר שמדובר באירוע ספונטאני (ולא ניתן לשלול זאת מעובדות כתב האישום) ואולם אין בכך משום נסיבה לקולה וכבר נאמר כי "לנוכח שכיחותה הגוברת והמדאיגה של תופעת ה"אלימות הספונטנית" כלפי עוברי אורח, שאך העירו על התנהגות נפסדת, נראה כי אין מנוס מהעברת מסר תקיף וברור באשר לענישה שחייבת להיות נלווית להרשעה בעבירות מסוג זה" (ע"פ 4167/12 **אוחנה ואח' נ' מדינת ישראל** (17.3.2013)). המתלון אמנם לא נפגע בגופו ואולם חומרת האירוע ברורה אף ללא גרימת חבלה. הנאשם היכה את המתלון בשל נסיבות שלא הובהרו (ואפשר שעל רקע חוסר שביעות רצונו מאופן נהיגתו, אך הדבר אינו עולה מכתב האישום) ובהמשך אף איים עליו כשהוא אוחז בקבוק זכוכית. מעיון בסרטון (כפי שקבעו הצדדים שעל בית המשפט לעשות) ניתן לראות שהנאשם עוקף את המתלון מימין ועוצר את רכבו בצורה מסוכנת, באופן המונע מהמתלון להמשיך בנסיעה. כאשר המתלון יצא מרכבו, פנה הנאשם מיד לאלימות מבלי שהמתלון ביצע כל פעולה אלימה או כזו שיכולה הייתה להתפרש כאלימה. אף אם בין השניים התפתח ויכוח מסוים והמתלון הוא שיצא ראשון מהרכב (כפי שצוין בכתב האישום המתוקן), עיון בסרטון אינו מותיר כל מקום לטיעון בדבר חלקו של המתלון באירוע. לא ניתן לראות כל פעולה אלימה מצדו אלא דווקא הנאשם הוא שפועל בבריונות ובאלימות על רקע עניין של מה בכך, באירוע שהוא, כאמור, יזם. אין אפוא בסרטון כל נסיבה שניתן לשקול לטובת הנאשם אלא רק לחובתו.

10. בית המשפט העליון קבע בשורה ארוכה של מקרים כי על בתי המשפט לתרום תרומתם בביעור נגע האלימות הפושה בחברתנו. ראו:

"על בתי המשפט ליתן ביטוי לחומרה שיש לראות בהתנהלות אלימה ובריונית של חבורות עבריינים הפוגעות בתחושת הביטחון הבסיסית בחברה, ונטולות את הדין לידיהן. על כן, יש לקבוע ענישה חמורה ומרתיעה בגין מעשים כגון אלו, בתקווה כי יהיה בכך כדי למנוע את הישנותם של אירועים דומים." (ע"פ 5432/20 **מהדי גיהאד קבהא ו-3 אח' נ' מדינת ישראל** (20.12.2020)).

"יש להימנע מגישה סלחנית כלפי עבירות אלימות, ההולכות וגוברות במרחב הציבורי, וזאת על ידי שליחת מסר מרתיע לפיו העונש הראוי בגין יהא מאסר בפועל מאחורי סורג ובריא" (רע"פ 5128/21 **אחמד סלאמה נ' מדינת ישראל** (15.8.2021)).

11. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דומות לאלו בהן הורשע הנאשם מגוונת ובעלת מנעד רחב של ענישה, הנע בין מאסרים מותנים ועד עונשי מאסר שאינם קצרים, והכל כמובן תלוי בנסיבות המקרה והנאשם. אביא להלן מספר דוגמאות: רע"פ 3681/19 **יהב שבתאי נ' מדינת ישראל** (13.6.2019), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה הגורמת חבלה בכך שהיכה את המתלון עמו עבד במכות אגרוף ובעיטות בעודו שוכב על הרצפה. הנאשם נידון לחודש מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי. ערעורו, שהתמקד בסוגיית ההרשעה, נדחה וכך גם בקשת רשות ערעור שהגיש; רע"פ 3539/22 **נורית דין נ' מדינת ישראל** (30.5.2022), בו נידון עניינה של נאשמת שהורשעה בעבירת תקיפה סתם בכך שנצמדה לרכבה של המתלוננת, חסמה את דרכה וירקה בפניו של בעלה. על הנאשמת נגזרו מאסר על תנאי, קנס והתחייבות. יצוין כי בעלה של המתלוננת נהג כלפי הנאשמת באלימות ועניינו



הסתיים בהסדר מותנה (בעוד הנאשמת כפרה באשמה ונוהלו הוכחות); עפ"ג 30400-06-15 **מדינת ישראל נ' יהודה פחימה** (19.11.2015), בו הוחמר עונשו של הנאשם במסגרת ערעור לחמישה חודשי מאסר בעבודות שירות, בגין הרשעתו בעבירת תקיפה סתם ע"י שניים או יותר וחבלה במזיד ברכב. במקרה זה תקף הנאשם עם אחרים את המתלונן על רקע ויכוח במהלך נסיעה בכביש וגרם נזק לרכבו; ע"פ 41734-05-10 **קאסם נ' מדינת ישראל** (14.12.2010), בו נידון נאשם לעונש מאסר בן 3 חודשים (שלא בעבודות שירות, בשל מצבו הרפואי) בגין עבירות תקיפה סתם, איומים, החזקת סכין, הפרעה לשוטט והיזק לרכוש. במקרה זה תקף הנאשם את המתלונן על רקע ויכוח בכביש ואיים עליו כשהוא אוחז סכין. באירוע נוסף באותו יום איים הנאשם על קצין בטחון בבית מלון לאחר שהתבקש להזיז את רכבו שחסם את הדרך ובהמשך התנגד למעצר; ע"פ 47137-03-19 **מסלה נ' מדינת ישראל** (8.7.2019), בו נידון נאשם לעונש מאסר בן חודשיים בעבודות שירות בגין אירוע אלימות אגב ויכוח בכביש. במקרה זה, לאחר תאונת דרכים, סרב הנאשם להזדהות, קילל את המתלונן, דחף אותו והכה באגרוף בחזהו; ת"פ 29727-05-17 **מדינת ישראל נ' ישראלי** (17.12.2019), בו הוטלו מאסר מותנה ועונשים נלווים על נאשם שהורשע בעבירות תקיפה סתם וחבלה במזיד ברכב בכך שבעת ויכוח על חניה דחף את המתלונן, חבט בחזהו במכת אגרוף ובעט במראת רכבו.

12. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם העונש ההולם בנסיבותיו של אירוע זה נע בין מאסר מותנה ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

13. לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי העונש אמור להיגזר בגדרי מתחם הענישה. לא נטען דבר בעניין סיכויי השיקום של הנאשם ולא הובאו בעניין זה כל ראיות ומשכך אין כל הצדקה לחריגה לקולה ממתחם הענישה. אזכיר כי הנאשם ויתר על האפשרות לקבל תסקיר.

14. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את הודאתו אשר חסכה זמן שיפוטי, כמו גם את עדות המתלונן וביטאה קבלת אחריות וחרטה. אציין עם זאת כי בדבריו בפני ניכר היה שהנאשם לא הפנים עד תום את חומרת מעשיו ויחסו לעבירה היה מצמצם ושטחי. לחומרה הבאתי בחשבון את עברו הפלילי הכולל הרשעה בעבירת סמים (שבוצעה לאחר העבירה מושא עניינו) בגינה ריצה עונש מאסר מאחורי סורג ובריח ממנו השתחרר רק לאחרונה. כן הבאתי בחשבון את עברו התעבורתי המלמד על אי ציות מופגן לחוקי הכביש ולשוטרים האוכפים אותם, באופן המתכתב עם ההתנהגות מושא עניינו. בצד דברים אלו הבאתי בחשבון שמדובר בעבירת אלימות ראשונה.

15. בנתונים אלו סברתי שהסתפקות בענישה הצופה פני עתיד- כעתירת ההגנה - אינה הולמת את חומרת המעשים ואת נסיבותיו הכוללות של העניין, וכי בענישה זו לא יושגו תכליות הענישה הנדרשות במקרה שלפנינו - הלימה והרתעה. אדרבא - על רקע חומרת המעשה וגל האלימות השוטף את המדינה, היה מקום לדעתי לשקול הטלת עונש מאסר ממש, לא כל שכן לאור היעדר אופק שיקומי; קיומו של עבר פלילי (אף אם לאחר עבירה זו) לרבות נשיאת עונש מאסר; הצורך בהרתעה; והעובדה שלא שוכנעתי שהלקח נלמד עד תום (להשלכת נתונים אלו על שיקולי הענישה בתוך המתחם ראו בשינויים המחויבים ע"פ 8017/20 **מדינת ישראל נ' גריפאת** (22.12.2020)).



16. ואולם, לאור כך שהצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו המאשימה טענה לעונש מאסר בעבודות שירות בלבד, לא ראיתי להחמיר עם הנאשם מעבר לכך שכן הדבר מחייב דחיית הסדר טיעון ולכך לא מצאתי הצדקה בהתאם להלכה הנוהגת בנושא. האיזון ימצא באורכו של המאסר בעבודות שירות לצד ענישה צופה פני עתיד מרתיעה ופיצוי למתלונן. עוד אציין שיש להצר על כך שהמאשימה לא ראתה לייחס לנאשם אף עבירת תעבורה (שמעיון בסרטון ניתן לראות שבוצעה) שכן לאור חומרת ההתנהגות היה מקום להטיל אף עונש של פסילת רישיון נהיגה, אך הדבר אינו אפשרי לאור העבירות שיוחסו לנאשם.

17. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **מאסר בפועל למשך חמישה חודשים.** הנאשם יישא בעונש זה בעבודות שירות החל מיום 21.2.23. ביום זה יתייצב הנאשם במשרד הממונה - יחידת ברקאי - עבודות שירות שלוחה צפון - מתחם כלא מגידו. מובהר לנאשם כי עליו לבצע את העבודות בהתאם להוראות הממונה וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את העבודות מנהלית והוא יאלץ לשאת ביתרת התקופה בבית מאסר.

ב. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים כל עבירת אלימות פיזית כלפי גוף האדם.

ג. מאסר על תנאי למשך חודשיים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים עבירת איום.

ד. פיצוי למתלונן, ע"ת מס' 2, בסך 3,000 ₪. הפיצוי ישולם בתוך 90 יום. את הסכום יש לשלם ישירות לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- **מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000**
- **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

המאשימה תמציא למזכירות בתוך 30 יום את פרטי המתלונן ותביא לידיעתו את תוכנו של גזר הדין.

יש להמציא את גזר הדין לממונה על עבודות השירות.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ט' טבת תשפ"ג, 02 ינואר 2023, במעמד הצדדים.

